

Godzien jest Baranek

Część I: Przegląd lekcji

Tekst przewodni: Ap 5,5-6.

Cel studium: W tej lekcji skupimy uwagę na niebiańskiej wizji opisanej w Ap 4—5 (Ap 4,1—5,14).

Wprowadzenie: Fragment studiowany w tej lekcji jest podzielony na dwie części. Pierwsza część to ogólny opis niebiańskiego nabożeństwa skierowanego ku Temu, który zasiada na tronie, czyli Bogu Ojcu (Ap 4,1-11). Druga część przedstawia kryzys w niebiańskiej sali tronowej rozwiązany wraz z pojawieniem się Baranka, Jezusa Chrystusa (Ap 5,1-14).

Tematy lekcji: Lekcja i tekst przewodni wprowadzają następujące tematy:

I. Czy Ap 4 to ogólny opis, czy raczej zapis jednorazowego wydarzenia? Jak się przekonamy, szczegóły tekstu pozwalają odpowiedzieć na to pytanie.

II. Biblijna koncepcja nabożeństwa. W nabożeństwie nie chodzi o nas. Chodzi w nim o to, czego Bóg dokonał dla nas i o to, byśmy na to odpowiednio i z głębi serca odpowiadali.

III. Tożsamość 24 starców. Starcy to nie aniołowie, ale reprezentanci ludu Bożego.

IV. Znaczenie zapieczętowanego zwoju. Zapieczętowany zwój oznacza Boży plan zbawienia.

V. Godność Baranka. Baranek jest jako jedyny godzien otworzyć zwój, gdyż jest jednocześnie człowiekiem i Bogiem.

VI. Progresja pięciu pieśni (Ap 4,8.11; 5,9-10.12-13). Progresja ta podkreśla boskość Baranka.

VII. Kosmiczny konflikt. Konflikt między Bogiem a szatanem jest tłem tej niebiańskiej sceny.

Praktyczne zastosowanie: Uczestników lekcji należy zaprosić do rozważenia tego, co wynika z niebiańskiej wizji w kwestii ziemskiego nabożeństwa i naszego zrozumienia szabatu.

Część II: Komentarz

Na początku Ap 4 Jan otrzymuje zaproszenie, by po raz pierwszy wstąpić do nieba (Ap 4,1). Ap 4 jest ogólnym opisem ciągłego nabożeństwa w niebie (zob. dowody tekstualne w punkcie I. poniżej), gdzie cześć jest oddawana Bogu Ojcu jako Stwórcy (Ap 4,11). Natomiast Ap 5 przedstawia jednorazowe kryzysowe wydarzenie w niebie. Przedstawiony zostaje problem, który wydaje się tak wielki, iż wygląda na to, że nawet sam Bóg nie może go rozwiązać (Ap 5,1-4). Ale problem zostaje rozwiązany wraz z pojawieniem się Baranka, Boga-człowieka Jezusa Chrystusa (zob. punkt V. poniżej). Otrzymuje on cześć, gdyż został zabity i jest naszym Odkupicielem, a ten fakt rozwiązuje kryzys zaistniały we wszechświecie (Ap 5,5-14).

Rozwinięcie głównych tematów lekcji 4:

I. Czy Ap 4 to ogólny opis, czy raczej zapis jednorazowego wydarzenia?

Trzy dowody wskazują, że Ap 4 to nie jednorazowe wydarzenie, ale ogólny opis niebiańskiego nabożeństwa. (1) Tron w Ap 4,2 nie jest ustawiany, ale raczej „stoi” stale w niebie (gr. *keitai*, tryb niedokonany). (2) Śpiew w Ap 4,8 to nie pojedyncze wydarzenie, ale coś, co trwa „dniami i nocą”. (3) Śpiew czterech żywych stworzeń powtarza się raz po raz („ilekroć” [Ap 4,9 BT]).

II. Biblijna koncepcja nabożeństwa.

W Ap 4,11 podstawą nabożeństwa jest „ponieważ” Bóg stworzył wszystko. W Ap 5,9 nabożeństwo następuje „ponieważ” Baranek został zabity i odkupił. W Ap 11,17 nabożeństwo następuje dlatego, „że” Bóg rozpoczął panowanie. We wszystkich tych wersetach w oryginale występuje greckie słowo *hoti*, które oznacza powód czy podstawę podejmowanego działania. W *Biblii* nabożeństwo polega an mówieniu, śpiewaniu i opowiadaniu o dokonaniach Boga (Pwt 26,1-11; Ps 66,3-6; 78,5-15; 111,4). Obejmuje nawet symboliczne odegranie śmierci i zmartwychwstania Jezusa w obrzędzie chrztu (Rz 6,3-4) i wieczerzy Pańskiej (1 Kor 11,26). Nabożeństwo w *Biblii* nie skupia się na nas. Nabożeństwo dotyczy tego, czego dokonał Bóg.

III. Tożsamość 24 starców.

Lekcja słusznie wskazuje, że liczba 12 w *Biblii* często jest używana jako symbol ludu Bożego, a zatem 24 starców może reprezentować lud Boży zarówno z czasów starotestamentowych, jak i nowotestamentowych. Z uwagi na ograniczoność miejsca nie sposób tu przytoczyć najważniejsze biblijne dowody tego twierdzenia. W Mt 19,28 Jezus mówi swoim uczniom, że zasiądą na 12 tronach sądząc 12 plemion Izraela. Ten werset łączy liczbę 12, trony, apostołów i 12 plemion. W Ap 21,12 nazwy 12 plemion są wypisane na bramach Nowego Jeruzalem, a 12 fundamentów jest nazwane imionami 12 apostołów (Ap 21,14). Liczba 24 to suma dwóch 12, podobnie jak w Ap 21. Ponadto w Ap 7,4-8 lud Boży jest opisany w kategoriach 12 x 12 x 1000 (144 000). Wielokrotność liczby 12 jest także widoczna w wysokości murów Nowego Jeruzalem - 144 łokcie (Ap 21,17). Tak więc najlepszym wyjaśnieniem 24 starców jest, iż są oni reprezentantami ludu Bożego z czasów starotestamentowych i nowotestamentowych.

IV. Znaczenie zapieczętowanego zwoju.

Zapytaj uczestników lekcji, jak wiele możliwych znaczeń zapieczętowanego zwoju z Ap 5 są w stanie wymieni. Niektóre biblijne opcje obejmują ostatnią wolę lub testament, konstytucję Izraela (*Księgę Powtórzonego Prawa*), zapis historii ludzkości, dokument dający Barankowi prawo do panowania, zapis ludzkich czynów, księgę żywota, listę nagród i kar za postępowanie ludzi (sąd). Na podstawie komentarza w liście Ellen G. White lekcja sugeruje, że zwój ten zawiera historię Bożych działań i profetyczne dzieje narodów i Kościoła. Lekcja podsumowana zostaje wnioskiem, iż zapieczętowany zwój oznacza plan zbawienia. Jan płacze (Ap 5,4), gdyż plan zbawienia nie zostanie zrealizowany, jeśli nie znajdzie się ktoś godny otworzyć zwój.

Skąd wiemy, że owa „księga” (Ap 5,2; gr. *biblion*) to zwój a nie książka podobna do tych, jakie znamy współcześnie? Wiemy to, gdyż to samo słowo jest użyte w Ap 6,14, gdzie czytamy, że „niebo znikło, jak niknie zwój [gr. *biblion*], który się zwija”.

V. Godność Baranka.

Baranek jako jedyny jest godny otworzyć zwój (Ap 5,5-6). W tym rozdziale zaakcentowane są dwie cechy Baranka. Baranek jest zabity, co wskazuje na Jego ludzką naturę. Z drugiej strony, Baranek jest czczony na równi z zasiadającym na tronie (Ap 5,13). To wskazuje Jego boskość. Jezus Chrystus jako Bóg-człowiek jest jedyny w swoim rodzaju. Ze wszystkich inteligentnych istot (zob. J 1,3.14) jedynie bosko-ludzki Jezus może w pełni objawić charakter Boga i dokonać zadośćuczynienia za ludzkie grzechy, gdyż jest w pełni Bogiem i w pełni człowiekiem. Tak więc ta symboliczna wizja zawiera głębię chrystologii, nauki o Jezusie Chrystusie.

VI. Progresja pięciu pieśni (Ap 4,8.11; 5,9-10.12-13) podkreślających boskość Baranka.

Boskość Chrystusa jest podkreślona w progresji pięciu pieśni w tej wizji. Pierwsze dwie pieśni sławią Tego, który zasiada na tronie (Ap 4,8.11). Pieśni trzecia i czwarta chwalą Baranka (Ap 5,9-12). Piąta pieśń wyraża nabożeństwo zarówno dla zasiadającego na tronie jak i dla Baranka (Ap 5,13). Piąty hymn jest wyraźnie kulminacją serii i przypisuje błogosławieństwo, cześć, chwałę i moc Temu, który zasiada na tronie, i Barankowi.

Druga cecha tych pieśni także wskazuje na piątą pieśń. Jest ona kulminacją progresji kolejnych pieśni. Pierwsza pieśń jest śpiewana przez cztery żywe istoty (Ap 4,8). Druga pieśń jest śpiewana przez 24 starców (Ap 4,11). Trzecia pieśń jest śpiewana jednocześnie przez cztery żywe istoty i 24 starców (Ap 5,9-10). Czwarta pieśń jest śpiewana przez ponad 100 milionów aniołów (Ap 5,11-12). Piąta pieśń jest śpiewana przez wszystkie istoty we wszechświecie (Ap 5,13). Tak więc piąta pieśń jest kulminacją wielkiej progresji - uwaga wszystkich istot zostaje skierowana na tron, gdzie potwierdzona zostaje boskość Baranka.

VII. Kosmiczny konflikt.

Uderzającym aspektem Ap 4—5 jest zupełna nieobecność szatana pomimo faktu, iż niebiański kryzys musi mieć coś wspólnego z wszechświatowym konfliktem (zob. Ap 2,9.24). Jednak rola szatana w Ap 4—5 jest wyjaśniona w Ap 12,10. Werset ten podsumowuje scenę z Ap 5 w kategoriach objęcia władzy przez Chrystusa. Ale Jego dojście do władzy jest jednoznaczne ze zrzuceniem szatana, „oskarżyciela braci naszych”. Werset ten wyjaśnia, że szatan oskarża braci „dnem i nocą”. Akt ten uderzająco przypomina Ap 4,8, gdzie czytamy, że cztery żywe istoty śpiewają swoją pieśń potrójnej świętości „dnem i nocą”. Ich ciągła chwała zagłusza ciągle oskarżenia szatana, które nie są już słyszane ani widoczne. Szatana nie ma w scenie Ap 4—5, gdyż został on zrzucony w wyniku śmierci Jezusa na krzyżu.

Część III: Praktyczne zastosowanie

1. Zważywszy biblijne dowody dotyczące nabożeństwa w punkcie II. powyżej, omów typowe nabożeństwo w twoim zborze. *Czy jest ono skupione na Bogu, czy na wyznawcach? Czy podkreśla dokonania Boga (stworzenie, ukrzyżowanie, codzienne napomnienia Ducha Świętego) i naszą odpowiedź na Jego dzieło, czy raczej to, co musimy zrobić o własnych siłach?* Zrozumienie i praktykowanie tej prawdy jest tajemnicą działania mocy Bożej w zborze. Jeśli nabożeństwo wydaje się pozbawione mocy, to dlatego, że nie jest skupione na Bogu. W czasach biblijnych, kiedy ludzie chwalili Boga za to, co uczynił dla nich w przeszłości, moc pierwotnych Bożych dokonań została uwalniana w teraźniejszości czcicieli (2 Krn 20,5-22; Dn 9,15; 10,19-21). Nabożeństwo nie dotyczy nas, ale Boga. Nie polega na mówieniu o tym, co my mamy uczynić, ale przypominaniu sobie, co Bóg uczynił dla nas.

2. *Jak Ap 4—5 łączy się z szabatem?* Cześć jest oddawana Bogu i Barankowi z tytułu stworzenia (Ap 4,11) i zbawienia (Ap 5,9-10). W *Starym Testamencie* szabat jest pamiątką zarówno stworzenia (Wj 20,11) jak i wyzwolenia z Egiptu, wielkiego dzieła zbawienia Izraelitów (Pwt 5,15). Tak więc szabat wskazuje nam wielkie dokonania Boga w stworzeniu, wyjściu z Egiptu i ofierze Jezusa na krzyżu. Zachowywanie szabatu nie służy pozyskiwaniu zasług u Boga. Kiedy pamiętamy o szabacie, pamiętamy także o wielkich dziełach Boga dokonanych dla nas, a to upamiętnienie ma podstawowe znaczenie w prawdziwym nabożeństwie.